

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 8Sžh/1/2016  
Identifikačné číslo spisu: 6015200168  
Dátum vydania rozhodnutia: 22.11.2018  
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6015200168.1

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu: NOVARTIS AG, so sídlom Bazilej 4056, Lichtstrasse 35, Švajčiarska konfederácia, právne zastúpeného POLAKOVIČ & PARTNERS, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom 811 06 Bratislava, Vysoká 19, IČO: 47 233 599, v mene ktorej koná JUDr. Marko Polakovič ako advokát a konateľ, proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva SR, so sídlom 974 04 Banská Bystrica, Jána Švermu 43, za účasti: KRKA, d.d., Šmajerska cesta 6, 8501 Novo Mesto, Slovinsko, zastúpeného Mgr. Ing. Lenkou Litvákovou, advokátkou so sídlom Sliačska 1/A, 831 02 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn.: PP 5044-2005/P 287276 II/161-2014 zo dňa 24.11.2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/1/2015-231 zo dňa 23.9.2015, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23.9.2015, č. k. 1Scud/1/2015-231 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

### Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn.: PP 5044-2005/P 287276 II/161-2014 zo dňa 24.11.2014, ktorým jeho predseda zamietol rozklad žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného zn. PP 5044-2005/P 287276 I-63-2013 zo dňa 13.5.2013 a toto rozhodnutie potvrdil. Správny orgán prvého stupňa na základe návrhu podaného navrhovateľom - v súdnom konaní zúčastnenou osobou - KRKA, d.d., Šmajerska cesta 6, Novo Mesto, Slovinsko (ďalej aj „pribratý účastník“ alebo „navrhovateľ“), podľa § 46 ods. 1 písm. a/ zákona č. 435/2001 Z.z. o patentoch,

dodatkových osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (patentový zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „patentový zákon“) zrušil patent č. 287276 s názvom „Kryštalická forma adičnej soli kyseliny monometánsulfónovej“ majiteľa - žalobcu, z dôvodu, že predmet napadnutého patentu nespĺňa podmienku patentovateľnosti vyplývajúci z ustanovenia § 8 patentového zákona, nakoľko nie je výsledkom vynálezcovskej činnosti. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu trov nepriznal a pribratý účastník konania nemá na ich náhradu právo.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že vzhľadom na povahu napadnutého rozhodnutia žalovaného a predmet konania pred správnym orgánom sa primárne zaoberal otázkou, či napadnuté rozhodnutie žalovaného nepodlieha zákonnej výluke zo súdneho prieskumu v zmysle § 248 písm. b/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), resp. v akom rozsahu je zúžený súdny prieskum, keďže preskúvané rozhodnutie, ktorým došlo k čiastočnému zrušeniu patentu a v ktorom je posudzovaná otázka splnenia požiadavky vynálezcovskej činnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 8 ods. 1 patentového zákona, závisí od posúdenia technického stavu veci. Konštatoval, že k rozsahu súdneho prieskumu v takomto prípade zaujal stanovisko Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) vo viacerých rozhodnutiach, v ktorých v zásade určil interpretačný rámec pojmu „technický stav vecí“, t.j. aplikačný rámec zákonnej výlučky podľa § 248 písm. b/ OSP. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4SžoKS 162/2005 zo dňa 13.12.2007, z ktorého vyplýva, že zákonná výlučka sa uplatňuje iba v nevyhnutnom rozsahu a výlučne na tú časť správnej úvahy, kde dochádza k posúdeniu technického stavu veci. Všeobecným východiskom pre neaplikáciu ustanovenia § 248 písm. b/ OSP je jeho súvislosť s ustanovením § 245 ods. 2 OSP. Ak nie je možné jednoznačne odčleniť technické posudzovanie vecí od právnych otázok, ide o oblasť správneho uváženia, ktorá podlieha režimu ustanovenia § 245 ods. 2 OSP. Súd však v týchto prípadoch preskúmava iba to, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Okrem vyššie uvedeného zúženia súdneho prieskumu, je súdny prieskum určovaný tiež rozsahom žalobných námietok. Konanie podľa druhej hlavy V. časti je ovládané dispozičnou zásadou, t.j. súd prihliada len na žalobcom uplatnené žalobné námietky v zákonom stanovenej lehote na podanie žaloby, t.j. preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu len v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (v medziach žaloby) a sám za žalobcu nevyhľadáva dôvody nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu správneho orgánu. Vychádzajúc z vysloveného názoru Najvyššieho súdu SR krajský súd ustálil, že žalobca mohol brojiť len proti správnej úvahe, kde nedochádzalo k posúdeniu technického stavu veci, zdôrazniac, že pre súdny prieskum rozhodnutí vydaných na základe správnej úvahy platia osobitné pravidlá, najmä súd v zmysle ustanovenia § 245 ods. 2 OSP preskúmava iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; súdy nie sú oprávnené nahrádzať správnu úvahu svojou vlastnou úvahou; súd na základe tvrdených dôvodov žalobcu zisťuje, či nedošlo k zjavným logickým rozporom v úsudku. Krajský súd považoval za zřejmé, že posúdenie otázky vynálezcovskej činnosti patrí do správnej úvahy žalovaného, a preto obmedzil súdny prieskum v zmysle § 245 ods. 2 OSP uvádzajúc, že súd je oprávnený vstúpiť do tolerančného pásma správnej úvahy len vtedy, ak žalobca v žalobe jednoznačne vyvráti právne východiská žalovaného správneho orgánu, t.j. argumentačne jednoznačne preukáže vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, pričom pre zrušenie rozhodnutia nepostačuje, keď vec zostáva v polohe rovnako závažných argumentov.

Krajský súd sa stotožnil s konštatovaním žalovaného, že v žalobe nie sú uvedené také žalobné námietky, ktoré by vyvracali vecnú správnosť alebo logickú korektnosť podstatných záverov o nedostatku vynálezcovskej činnosti, ktoré viedli k zrušeniu patentu č. 287276, poukazujúc na to, že žalobca formálne tvrdí prekročenie správnej úvahy, avšak nekonkretizuje, v čom spočíva vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Krajský súd ozrejml, že predmetný druh súdneho konania je ovládaný dispozičnou zásadou, t.j. súd posudzuje zákonnosť napadnutých rozhodnutí a postupu správnych orgánov len na základe žalobných námietok, pričom zo žaloby vyplýva, že žalobca nesúhlasí s odborným posúdením vykonaným žalovaným, ktoré sa premietlo do napadnutého rozhodnutia vydaného na základe správnej úvahy. Zdôraznil, že súdne konanie nie je pokračovaním správneho konania a súd nevykonáva vlastné dokazovanie za účelom jeho konfrontovania s dokazovaním vykonaným v správnom konaní.

Krajský súd mal za to, že rozhodnutie žalovaného vychádza z náležite zisteného stavu veci, a to z

dokladov a podaní, ktoré boli predložené účastníkmi konania. Posudzujúc konkrétne žalobné námietky žalobcu nezistil (v medziach žaloby) rozpory v úsudku správneho orgánu, ktorý bol logickým záverom vychádzajúcim zo vstupov a premís, ktoré boli predmetom konania.

Nestotožnil sa s námietkou, že žalovaný vzájomnou kombináciou dokumentov D4 a D5 odôvodňuje nedostatok vynálezcovskej činnosti ako dôvod pre zrušenie patentu ani s námietkou, že žalovaný prihliadal aj na dokumenty predložené navrhovateľom zrušenia patentu aj po podaní návrhu na zrušenie patentu, na základe čoho mal postupovať v rozpore s ustanovením § 47 ods. 7 patentového zákona.

Uviedol, že žalovaný v prvostupňovom rozhodnutí pri skúmaní podmienky vynálezcovskej činnosti vychádzal z dokumentov D4, resp. D5, ktoré označil ako najbližší stav techniky, a potom z dokumentov D6 a D7, pričom všetky tieto dokumenty D4, D5, D6 a D7 predstavujú relevantný stav techniky vo vzťahu k napadnutému patentu. Tieto dokumenty boli podané spolu s návrhom na zrušenie napadnutého patentu a je nutné ich považovať za procesne prípustné pre rozhodovanie vo veci samej. Dokumenty G1 až G3 a D10 boli použité len podporne v súvislosti s relevantným stavom techniky. Tak prvostupňový správny orgán a ani orgán rozhodujúci o rozklade dokumentmi G1 až G3 neodôvodňoval nesplnenia podmienky vynálezcovskej činnosti. V druhostupňovom rozhodnutí bol vysvetlený postup prvostupňového orgánu, ktorý použil ako najbližší stav techniky dva dokumenty, D4 a D5. Tieto dva dokumenty však neboli ako najbližší stav techniky použité vo vzájomnej kombinácii, ale ako dve možné rovnocenné alternatívy dokumentov predstavujúcich najbližší stav techniky. To znamená, že na základe dokumentov D4, resp. D5 mohli byť postupne vykonané dve alternatívne odôvodnenia nesplnenia podmienky vynálezcovskej činnosti.

Za nedôvodnú považoval krajský súd tiež žalobnú námietku žalobcu, že ak bol patent udelený, platí prezumpcia existencie vynálezcovskej činnosti, ktorá môže byť vyvrátená iba na základe silných, nespochybniteľných a presvedčivých podkladov, a rozhodnutie o zrušení patentu musí byť riadne zdôvodnené a založené na nepochybných a jednoznačných skutočnostiach, prečo bolo pôvodné rozhodnutie (o udelení patentu) zrušené. Správny orgán podľa názoru krajského súdu v rozhodnutiach na oboch stupňoch jasným a presvedčivým spôsobom odôvodnil, prečo patentu chýba vynálezcovská činnosť, a svoje odôvodnenia podporil aj dôkazmi, t. zn. jednotlivými dokumentmi, a teda prezumpcia platnosti patentu bola vyvrátená úspešne.

Žalobca sa podľa krajského súdu mylne domnieva, že patent bol zrušený z dôvodu chybného opisu patentu, keď poukazuje na priebeh podania patentovej prihlášky a spôsobu jej opravy, resp. doplnenia na základe pokynu správneho orgánu. Z odvodnení rozhodnutí správneho orgánu na oboch stupňoch vyplýva, že patent bol zrušený pre nesplnenie podmienky patentovateľnosti vyplývajúcej z § 8 patentového zákona. V súvislosti s hodnotením splnenia podmienky jasnosti opisu podľa § 37 ods. 4 patentového zákona prvostupňový orgán konštatoval, že opis napadnutého patentu ako aj príklad uskutočnenia poskytujú návod na prípravu kryštalickej alfa formy, kde sú jasné kvalitatívne aj kvantitatívne definované reaktanty, ako aj reakčné podmienky a získaná alfa kryštalická forma bola charakterizovaná bodom topenia definovaným ako začiatok topenia v diagrame diferenciálnej skenovacej kalorimetrie. Z uvedeného aj podľa názoru krajského súdu vyplýva záver, že opis nebol dôvodom na zrušenie patentu a správne orgány oboch stupňov ho považovali za jasný a úplný, aby ho mohol odborník uskutočniť, a teda je v súlade s ustanovením § 37 ods. 4 patentového zákona.

Krajský súd ďalej konštatoval, že aj rozhodnutia, ktoré majú povahu posúdenia technického stavu veci, t.j. pri ktorých ide o odborné hľadiská, musia byť vydané v rámci procesu, v ktorom boli zachované základné pravidlá správneho konania. Samotný procesný postup správneho orgánu je preskúmateľný súdom v rámci konania o rozhodnutí. Zo žaloby podľa zistení krajského súdu nevyplývali žiadne iné pochybenie, či vadu v správnom konaní, ktoré by mohli mať za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj postupu správneho orgánu, krajský súd teda sám nezistil také vady v konaní, na ktoré by musel prihliadnuť ex offio.

Vyššie uvedené dôvody viedli krajský súd k zamietnutiu žaloby ako nedôvodnej podľa § 250j ods. 1

OSP.

Nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi odôvodnil krajský súd jeho neúspechom v konaní (§ 250k ods. 1 a contr. OSP). Pribratému účastníkovi krajský súd nepriznal právo na náhradu trov konania vzhľadom na osobitnú právnu úpravu otázky náhrady trov konania v piatej časti OSP, keď ustanovenie § 250k OSP upravuje možnosť priznať náhradu trov konania len úspešnému žalobcovi. Nemal teda zákonný podklad pre priznanie náhrady trov konania žalovanému, resp. pribratému účastníkovi konania podľa § 250 ods. 1 OSP a nebolo možné postupovať ani podľa § 142 a nasl. OSP (za použitia § 246c OSP) v zmysle zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania, nakoľko konanie podľa druhej hlavy piatej časti OSP nie je konaním sporovým v zmysle tretej časti OSP. V tejto súvislosti poukázal na to, že v správnom súdnictve súdy preskúmajajú zákonnosť rozhodnutí a postupu správnych orgánov, a výsledok kauzy závisí od toho, či správny orgán zákon dodržal alebo nie, pričom na tejto skutočnosti, ktorú musí súd zistiť v súlade s dispozičnou a koncentračnou zásadou vo vzťahu k žalobe a žalobcovi, nemôže nič zmeniť argumentácia pribratého účastníka konania. Ustanovenie § 250 ods. 1 OSP je vo vzťahu k pribratému účastníkovi potrebné vykladať tak, že ide predovšetkým o zabezpečenie práva takéhoto účastníka byť informovaný o prípadnej zmene v jeho právach a povinnostiach, ktorá môže byť spôsobená prípadným zrušením rozhodnutia správneho orgánu. Z uvedeného dôvodu krajský súd ani nepožadoval od pribratého účastníka písomné stanovisko k veci, toto bolo podané z jeho vlastnej iniciatívy a v podstate argumentácia v ňom obsiahnutá ani nemôže zásadným spôsobom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Účastník konania, ktorý bol pribratý do súdneho konania podľa § 250 ods. 1 druhá veta OSP, nie je zo zákona povinný byť právne zastúpený. Toto právo samozrejme môže realizovať, avšak v takom prípade je povinný si náklady spojené s právnym zastúpením znášať sám, keďže v zmysle vyššie uvedeného nemá právo na náhradu trov konania. K povahe postavenia pribratého účastníka konania v súdnom konaní a k otázke jeho náhrady trov konania si krajský súd osvojil stanovisko Najvyššieho súdu SR, ktoré zaujal v uznesení sp. zn. 5Sžp/3/2012 zo dňa 29.2.2012.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. c/, d/ a f/ OSP), navrhujúc, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného ako nezákonné zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a súčasne aby priznal žalobcovi náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

Vo vzťahu k preskúmaniu technického stavu veci žalobca vzniesol námietku nesprávnej aplikácie zákonnej výluky podľa § 248 písm. b/ OSP na predmetný prípad prvostupňovým súdom. Vychádzajúc z právnych názorov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnutých v jeho rozhodnutiach (uznesenie NS SR sp. zn. 3SžoKS/45/2008, uznesenie NS SR sp. zn. 3SžoKS/153/2006, rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžh/1/2010), v ktorých vylúčil aplikáciu ustanovenia § 248 písm. b/ OSP na rozhodnutia žalovaného, keď vyslovil, že „Rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva SR o návrhu na výmaz úžitkového vzoru nepodlieha zákonnej výluke zo súdneho prieskumu, pretože posudzovanie technického stavu veci je nevyhnutne spojené s právnym hodnotením pri aplikácii zákona“, mal žalobca za to, že otázka, či je určité technické riešenie patentovateľné, je taktiež otázkou právnou, a nielen otázkou výlučne technickou, a to aj napriek tomu, že na jej posúdenie sú nepochybne potrebné informácie technickej povahy, a preto súdnemu prieskumu v správnom súdnictve podlieha právne posúdenie a spôsob, akým bolo vykonané. Obmedzenie súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného prvostupňovým súdom na základe ustanovenia § 248 písm. b/ OSP nebolo podľa jeho názoru na mieste, súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ustanovenie § 248 písm. b/ OSP na skutkový stav veci, a preto je podľa názoru žalobcu napadnutý rozsudok založený na nesprávnom právnom posúdení veci a zaťažený vadou v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ OSP.

V súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 245 ods. 2 OSP súdom prvého stupňa žalobca uviedol, že napadol právnu úvahu žalovaného po právnej stránke, nakoľko vybočila z medzi a hľadísk stanovených zákonom, keď žalovaný vzal do úvahy dôkazy, ktoré neboli v zmysle § 47 ods. 7 patentového zákona

prípustné. Tvrdil, že súdu prvého stupňa poskytol dôkazy schopné vyvrátiť právny základ použitý žalovaným v jeho správnej úvahe. V nadväznosti na to poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 4SžoKS/162/2005 a 2SžoKS/126/2006 v ktorých najvyšší súd vyslovil, že ak by správny orgán prihliadol na nezákonné dôkazy a na základe takýchto dôkazov by postavil skutkové zistenia, potom by správne konanie v predmetnej veci zaťažilo chybou, ktorá by mala za následok vecne nesprávne a v konečnom dôsledku aj nezákonné rozhodnutie. Namietal, že súd prvého stupňa nevezal do úvahy tieto námietky žalobcu a v tomto smere sa nijako nevyjadril, na základe čoho je žalobca toho názoru, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, keďže nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, čím zaťažilo rozsudok vadou podľa § 205 ods. 2 písm. c/ OSP a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím zaťažilo rozsudok vadou v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, keď nevezal do úvahy skutočnosti, ktoré namietal žalobca, respektíve ktoré vyplynuli z predložených dôkazov.

Vo vzťahu k neprípustným dôkazom poukázal na to, že v správnej žalobe namietal porušenie pravidiel správneho konania žalovaným vzťahujúcich sa na konanie o zrušení patentu tým, že vzal do úvahy dokumentáciu (dokumenty G1 až G3 a D10) predloženú navrhovateľom zrušenia patentu po tom, ako bol samotný návrh na zrušenie patentu podaný, čím došlo k porušeniu koncentračnej zásady a zásady rovnosti účastníkov konania, avšak súd prvého stupňa nevezal do úvahy toto závažné porušenie práva žalovaným, nevysvetlil, prečo sa nestotožňuje s námietkami žalobcu, a ani nevyjadril žiaden postoj vo vzťahu ku konaniu žalovaného, ktorý vzal do úvahy neprípustné dôkazy pri hodnotení podmienky vynálezcovskej činnosti napadnutého patentu žalobcu. Namietal, že záver súdu prvého stupňa o tom, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, porušuje ustanovenie § 205 ods. 2 písm. c/ OSP, keďže súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ako aj ustanovenie § 205 ods. 2 a písm. d/ OSP, keďže súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

V ďalšej časti odvolania poukázal žalobca na dôvody nezákonnosti rozhodnutia žalovaného a jeho postupu. Zdôraznil, že súd prvého stupňa nesprávne odôvodnil rozsudok, keďže žalobca nenapadol rozhodnutie žalovaného z dôvodu, že nútená úprava opisu patentu mala vplyv na podmienku jasnosti opisu patentu v zmysle ustanovenia § 37 ods. 4 patentového zákona, ale z dôvodu, že žalobou napadnutý postup žalovaného, ktorý žalobcu najprv inštruoval, aby opravil opis patentu, následne patent udelil a o štyri roky neskôr uviedol, že informácie, ktoré síce boli obsiahnuté v patentovej prihláške patentu žalobcu pred udelením patentu a aj v súčasnosti sú stále obsiahnuté v patentovom spise v dispozícii žalovaného, predstavujú základ pre tvrdenie o nedostatku vynálezcovskej činnosti v zmysle ustanovenia § 8 ods. 1 patentového zákona. Výtkol súdu prvého stupňa, že sa nezaoberal skutočnosťou, že v rozhodnutiach žalovaného pri rozhodovaní o údajnom nedostatku vynálezcovskej činnosti týkajúcej sa patentu žalobcu žalovaný nevezal do úvahy obsah patentového spisu, a ani sa nezaoberal skutočnosťou, že rozhodnutiam žalovaného chýba náležité odôvodnenie týkajúce sa zmeny v správnych úvahách žalovaného, keď nevysvetlil rozdiel vo svojej úvahe pri udelení patentu v porovnaní s jeho neskoršou a opačnou správnu úvahou v konaní o zrušení patentu žalobcu a rovnako sa mu nepodarilo náležite definovať a zdôvodniť, aké rozdiely nastali v skutkovom stave, ktoré by boli schopné podporiť zrušenie patentu žalobcu, pričom tieto podstatné nedostatky rozhodnutia žalovaného spôsobujú jeho vadnosť, ktorá je dôvodom na jeho zrušenie.

Ďalej žalobca poukázal na to, že žalovaný vo svojich rozhodnutiach založil údajný nedostatok vynálezcovskej činnosti patentu žalobcu na kombinácii dokumentov D4, respektíve D5 (ktoré označil ako dokumenty najbližšieho stavu techniky) s dokumentmi D6 a D7, t.j. dokumentmi predloženými pribratým účastníkom konania ako navrhovateľom zrušenia patentu žalobcu spolu s návrhom na zrušenie patentu, ktoré však boli už v čase podania prihlášky patentu žalobcu súčasťou stavu techniky, t.j. v danom čase už existovali a žalovaný o nich musel mať vedomosť. Napriek tomu však žalovaný udelil patent žalobcu, ktorý následne o štyri roky neskôr zrušil bez odôvodnenia rozdielu medzi svojimi správnymi úvahami s ohľadom na naplnenie podmienky vynálezcovskej činnosti patentu žalobcu pri jeho udelení a nedostatok tejto podmienky pri zrušení patentu žalobcu. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že

žalovaný sa nevyjadril, ako je možné, že nemal vedomosť o takýchto dokumentoch v čase rozhodovania o udelení patentu žalobcu.

Žalobca zdôraznil, že nedostatočné odôvodnenie nedostatku vynálezovskej činnosti, t.j. nesplnenia podmienky, ktorej absencia predstavovala základ pre zrušenie patentu žalobcu, predstavuje významný zásah do práv žalobcu a pre žalobcu spôsobuje ďalekosiahle následky, a preto skutočnosti podporujúce možnosť zrušenia patentu musia byť preto jednoznačne a explicitne preukázané a dostatočne vysvetlené. Podľa názoru žalobcu však tieto podmienky v prípade rozhodnutia žalovaného a súvisiaceho prvostupňového rozhodnutia neboli naplnené. Namietal, že súd prvého stupňa napriek uvedenému v tejto súvislosti nevyjadril svoj názor a úplne ignoroval skutočnosti týkajúce sa povahy dôkazov, ktoré mali predstavovať základ pre zrušenie patentu žalobcu, a ktoré vyplynuli z podaní účastníkov konania a z prednesov zástupcov účastníkov konania na uskutočnenom pojednávaní na súde prvého stupňa, taktiež neuviedol svoj názor pokiaľ ide o námietky žalobcu, že žalovaný dostatočne neodôvodnil rozdiel vo svojich správnych úvahách pri udelení patentu a pri jeho zrušení, a ani neposkytol dostatočné dôkazy podporujúce zrušenie patentu, a preto mal za to, že postup súdu prvého stupňa je zaťažený vadou v zmysle § 205 ods. 2 písm. c/ a d/ OSP.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu uvádzanými v podanom odvolaní majú za to, že napadnutý rozsudok netrpí žiadnou zo žalobcom vytýkaných väd. Podľa žalovaného je napadnutý rozsudok zákonný, pričom prvostupňový súd sa v ňom zaoberal posúdením zákonnosti rozhodnutí a postupu žalovaného a postupoval v zmysle zákonných zásad uplatňovaných pri súdnom prieskume správnych rozhodnutí podľa Piatej časti Druhej hlavy OSP. Prvostupňový súd preskúmal postup žalovaného a žalobou napadnuté rozhodnutia s cieľom zistiť, či závery žalovaného sú logickým výsledkom zisteného skutkového stavu a či v správnom konaní nedošlo k zjavným a logickým rozporom v jeho úsudku alebo k porušeniu základných pravidiel správneho konania. V zmysle uvedeného považuje žalovaný uplatnenie vyššie dôvodov odvolania za nepodložené a neopodstatnené.

Žalovaný sa nestotožnil so žalobcovým tvrdením ohľadne nesprávnej aplikácie zákonnej výluky zo súdneho prieskumu správnych rozhodnutí v zmysle § 248 písm. b/ OSP súdom prvého stupňa majú za to, že prvostupňový súd pri preskúmaní postupu a rozhodnutí žalovaného postupoval v súlade s relevantnými právnymi predpismi i v súlade s relevantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Zdôraznil, že prvostupňový súd neaplikoval na prejednávany prípad ustanovenie § 248 písm. b/ OSP, ako to mylne interpretuje žalobca, ale vyvodil záver, že v tomto prípade nedochádza k aplikácii ustanovenia § 248 písm. b/ OSP; súdny prieskum teda nie je vylúčený, tento sa uskutoční, avšak len v medziach ustanovenia § 245 ods. 2 OSP, podľa ktorého súd preskúma len to, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Išlo teda o zúženie súdneho prieskumu v zmysle § 245 ods. 2 OSP, nie o jeho vylúčenie podľa § 248 písm. b/ OSP. Z tohto dôvodu považoval žalovaný uplatnený odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ OSP za nepreukázaný.

K odvolacej námietke, že žalovaný svojou voľnou úvahou vybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, pretože pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy dôkazy, ktoré neboli prípustné, a prvostupňový súd sa s touto skutočnosťou nezaoberal, žalovaný uviedol, že trvá na tom, že rozhodnutia v dotknutom správnom konaní boli vydané na základe zákonného procesného postupu, a rovnako zákonné boli aj dôkazy, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní. To, že niektoré skutočnosti, predložené stranami v konaní, boli použité na podporu vykonaných dôkazov (ktoré sami o sebe dostatočne preukazovali výsledok konania) nemožno chápať ako procesné pochybenie, ktoré by malo za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že sa prvostupňový súd týmito skutočnosťami vôbec nezaoberal, svedčí o tom posledný odsek na str. 11 a prvý odsek na str. 12 napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o dôkazy navrhnuté žalobcom, ktoré podľa neho prvostupňový súd nevykonal, žalovaný nemá vedomosť o tom, že by žalobca navrhoval vykonať nejaké dôkazy pred prvostupňovým súdom. Navyše, prvostupňový súd ani dokazovanie nevykonáva, nezisťuje nanovo skutkový stav vecí, ale len vychádza zo skutkového stavu ustáleného správnym orgánom - žalovaným. Preto vyššie uvádzané námietky žalobcu považuje žalovaný za bezpredmetné.

K žalobcom napadnutému postupu žalovaného v súvislosti s hodnotením dôkazov označených ako G1 až G3 a D10, ktoré predložil navrhovateľ, a následne napadnutému postupu a záveru prvostupňového súdu, ktorý predmetný postup žalovaného nevyhodnotil ako pochybenie, pričom podľa žalobcu je neprípustné, aby doklady predložené po podaní návrhu na zrušenie patentu boli akýmkoľvek spôsobom vzaté žalovaným do úvahy, žalovaný konštatoval, že predmetná argumentácia žalobcu bola použitá už v rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu a následne aj v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupu žalovaného a žalovaný sa k nej v dostatočnom rozsahu vyjadril už v druhostupňovom rozhodnutí, na ktoré týmto odkazuje. V týchto dokumentoch žalovaný podrobne vysvetlil, o aké doklady (G1 až G3 a D10) ide, ako aj aká bola ich úloha pri rozhodovaní v merite veci. Žalovaný opätovne zdôraznil, že tieto dokumenty boli len podpornými dokumentmi relevantného stavu techniky, v žiadnom prípade nebol na nich založený záver o nedostatku vynálezovskej činnosti napadnutého patentu. Aj pokiaľ by tieto dokumenty neboli navrhovateľom predložené a žalovaným v rozhodnutiach popísané, nič by to nezmenilo na závere o zrušení patentu č. 287276 z dôvodu nespĺnenia podmienky podľa ustanovenia § 8 patentového zákona. Na obsah dokumentov G1 až G3 a D10 žalovaný pri rozhodovaní vo veci samej neprihliadal. Skutočnosť, že žalovaný tieto dokumenty vo svojich rozhodnutiach spomenul, neznamená, že by tieto dokumenty použil ako plnohodnotný dôkazný prostriedok. Ani z ustanovenia § 47 ods. 7 patentového zákona nevyplýva, že dokumenty, ktoré by mohli byť rozšírením pôvodného návrhu na zrušenie patentu, nie je možné v rozhodnutí vo veci vôbec spomenúť. Na druhej strane, pokiaľ by aj bol postup žalovaného v súvislosti s dokumentmi G1 až G3 a D10 vyhodnotený ako porušenie procesného postupu, podľa názoru žalovaného nemôže ísť o také porušenie, ktoré by malo vplyv na zákonnosť rozhodnutia, pretože aj bez predloženia týchto dokladov navrhovateľom by žalovaný v predmetnej veci rozhodol rovnako.

Žalovaný nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu, že súd prvého stupňa sa nezaoberal jeho námietkami o nezákonnom použití dôkazov žalovaným, ani náležité neodôvodnil, prečo tieto námietky nezobral do úvahy, resp. prečo sa s nimi nestotožnil, a bol toho názoru, že prvostupňový súd sa venoval námietkam a tieto aj primeraným spôsobom vyhodnotil. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžhuv/2/2008 z 19.11.2008 a sp. zn. 3Sžhuv/5/2008 z 19.11.2008. Tvrdenia žalobcu o nezákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ako aj o porušení ustanovení § 205 ods. 2 písm. c/ a d/ OSP prvostupňovým súdom preto považoval za neopodstatnené.

K opakovane namietaným argumentom žalobcu, že žalovaný pochybil, keď pri skúmaní splnenia podmienky vynálezovskej činnosti nezobral do úvahy pôvodné znenie prihlášky napadnutého patentu pred jej úpravou a keď nevyvetlil zmenu vo svojej správnej úvahe, sa žalovaný uviedol, že sa im rozsiahlo venoval tak v rámci druhostupňového rozhodnutia, ako aj vo vyjadrení k správnej žalobe, a preto v súvislosti s hodnotením materskej prihlášky odkázal na príslušné časti týchto dokumentov. Zdôraznil, že vylúčená prihláška sa vždy posudzuje samostatne a sama o sebe musí spĺňať všetky náležitosti a obsahovať všetky údaje, ktoré sú pre nárokovanie riešenia podstatné a nevyhnutné, pretože tieto náležitosti nemožno odvodiť od materskej prihlášky (aj keď ju má žalovaný k dispozícii). Navyše, v tomto konkrétnom prípade je nevyhnutné podotknúť, že ani samotná materská prihláška, ani pôvodné podanie predmetnej vylúčenej prihlášky neobsahovalo také náležitosti, ktoré by (vo svetle dôkazov predložených navrhovateľom) odôvodňovali naplnenie podmienky vynálezovskej činnosti napadnutého riešenia. V tejto súvislosti žalovaný upriamil pozornosť na to, že pôvodná prihláška napadnutého patentu bola upravená na základe správy žalovaného, ktorou štandardným spôsobom vyzval žalobcu na obmedzenie obsahu opisu vynálezu na rozsah, ktorý sa týka len predmetu napadnutého riešenia. Takouto formálnou úpravou sa dosiahla rovnováha medzi opisom a nárokovým rozsahom napadnutého patentu a celková homogénnosť prihlášky. Bolo však na rozhodnutí žalobcu, ktoré časti opisu napadnutého patentu ponechá v pôvodnom znení a ktoré upraví, pričom jedinou podmienkou bolo, aby všetky zmeny boli vykonané v súlade s § 45 ods. 1 patentového zákona. Žalobca k úprave opisu napadnutého patentu pristúpil samostatne a bez akýchkoľvek výhrad a žalovaný túto úpravu akceptoval.

Pokiaľ ide o namietanú zmenu správnej úvahy žalovaného, žalovaný odkázal svoje vyjadrenie k správnej žalobe, kde podrobne vysvetlil dôvody a okolnosti, za ktorých k nej došlo, zdôrazniac, že pri vykonávaní

rešerše na stav techniky (ktorého zistenie je základom pre posúdenie naplnenia podmienky vynálezovskej činnosti) nie je možné zistiť všetky relevantné dokumenty, a aj práve preto existuje inštitút návrhu na zrušenie patentu v zmysle ustanovenia § 46 ods. 1 písm. a/ patentového zákona, ktorý predpokladá možnosť, že dôjde k zmene správnej úvahy žalovaného, čo sa stalo aj v posudzovanom prípade, keď žalovanému boli zo strany navrhovateľa predložené také dôkazy, ktoré spôsobili zmenu pôvodne zisteného relevantného stavu techniky. Žalovaný odmietol tvrdenie žalobcu, že by zmenu správnej úvahy neodôvodnil, pretože žalovaný tak náležité urobil v prvostupňovom i druhostupňovom rozhodnutí, ako aj vo vyjadrení k podanej správnej žalobe. Navyše vzhľadom na to, že v konaní o zrušení napadnutého patentu posudzoval žalovaný dokumenty, ktoré neboli predmetom posúdenia v konaní o jeho udelení, nemožno podľa jeho názoru hovoriť ani „zmene názoru“ správneho orgánu, ale skôr o „zmene záveru“, ku ktorému logicky došlo v dôsledku posudzovania nových dôkazných prostriedkov.

K námietke žalobcu vo vzťahu k odôvodneniu nesplnenia podmienky vynálezovskej činnosti žalovaným, keď podľa názoru žalobcu žalovaný dostatočne neobjasnil, prečo alfa forma imatinib mezylátu nepredstavuje nečakanú vlastnosť riešenia ako medziproduktu pre prípravu beta formy spĺňajúcej požiadavku vynálezovskej činnosti, a keď žalovaný nevysvetlil, prečo by bol účinok alfa formy zjavný z dokumentov, ktorými dôvodil nedostatok vynálezovskej činnosti napadnutého patentu, žalovaný opätovne odkázal na obidve napadnuté rozhodnutia žalovaného obsahujúce náležité a jasné odôvodnenie nesplnenia podmienky vynálezovskej činnosti (str. 14 a 15 prvostupňového rozhodnutia a str. 8 šiesty odsek až str. 10 šiesty odsek druhostupňového rozhodnutia), a preto uvedené tvrdenia žalobcu považoval za nepodložené. Rovnako žalovaný vyjadril nesúhlas s tvrdeniami žalobcu, že sa s vyššie uvádzanými skutočnosťami vôbec nezaoberal. V tejto súvislosti žalovaný opäť zdôraznil, že súd pri súdnom prieskume správnych rozhodnutí nie je povinný vyhodnocovať všetky uplatnené argumenty, postačí, pokiaľ sa stotožní so závermi a postupom správneho orgánu, aby odkázal na odôvodnenie, ktoré vykonal správny orgán, a tak tomu bolo aj v posudzovanom prípade. Preto má žalovaný za to, že tvrdenie žalobcu o tom, že napadnutý rozsudok trpí vadou podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. c/ a d/ je nepodložené.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal žalovaný za to, že neboli naplnené odvolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. c/, d/ alebo f/ OSP. Navrhol odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny potvrdiť a žalobcovi nepriznať náhradu trov konania.

Účastník konania vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu potvrdil. S odvolacími dôvodmi žalobcu nesúhlasil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Právoplatné rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve na základe žaloby podľa druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 a nasl.).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu,

a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Konanie a rozhodovanie súdu o žalobe podanej proti rozhodnutiu žalovaného je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa druhej hlavy piatej časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou súdu prvého stupňa dopĺňovať vecnú, či právnu argumentáciu rozhodnutia žalovaného. Správny súd preberá od správneho orgánu nielen dôkazný stav, ale aj jeho právne hodnotenie. Iným hodnotením, než ktoré vykonal správny orgán, by súd neprípustne a v rozpore so zákonom zasiahol do práva voľného hodnotenia dôkazov, ktoré patrí správne orgánu (§ 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, § 53 ods. 2 patentového zákona, podľa ktorého úrad vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vychádzajúc z vyššie uvedených základných zákonných východísk, ktorými je súd viazaný pri súdnom prieskume správnych rozhodnutí, vyhodnotiac rozsah a dôvody odvolania žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, oboznámiac sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, t.j. s obsahom súdneho a administratívneho spisu, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré podľa najvyššieho súdu vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. V súlade so závermi krajského súdu i najvyšší súd mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav bol správnym orgánom náležite zistený a správne právne posúdený. Preto sa s rozhodnutím krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na vysporiadanie sa s odvolacími námietkami žalobcu.

Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné reagovať na námietku žalobcu na nesprávny postup súdu prvého stupňa, keď v danej veci aplikoval právnu úpravu § 248 písm. b/ OSP. Odvolací súd poznamenáva, že z postupu súdu prvého stupňa vyplývajúceho z predloženého spisu a ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že súd prvého stupňa v danej veci aplikoval právnu

úpravu ustanovenú v § 248 písm. b/ OSP. Upriamuje pozornosť žalobcu na str. 10 až 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde prvostupňový súd predostrel, že pokiaľ ide o správne rozhodnutie týkajúce sa posúdenia technickej otázky, primárne je potrebné vyriešiť, či je v takom prípade dôvod na aplikáciu § 248 písm. b/ OSP. Vychádzajúc z judikatúry najvyššieho súdu pristúpil k obmedzenému súdному prieskumu rozhodnutí žalovaného založeného na princípoch správneho uváženia podľa § 245 ods. 2 OSP. Pokiaľ by prvostupňový súd v danej veci aplikoval právnu úpravu ustanovenú v § 248 písm. b/ OSP, konanie vo veci by zastavil z dôvodu zákonom predpokladanej výluky zo súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Keďže išlo o otázku, ktorej vyriešenie nezáviselo výlučne od posúdenia technického stavu veci, súdny prieskum rozhodnutia žalovaného nebol vylúčený, prvostupňový súd ho uskutočnil, preskúmal zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného v medziach žaloby a v medziach ustanovenia § 245 ods. 2 OSP. Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia neposudzuje (§ 245 ods. 2 OSP). Súd preskúmava iba to, či skutkové okolnosti, z ktorých správny orgán pri voľnej úvahe vychádzal, boli zistené správnym procesným postupom, či právny následok založený rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom, a či rozhodnutie bolo z hľadiska aplikovanej právnej normy i z hľadiska hodnotenia dôkazov logické a úplné. Prvostupňovému súdu nemožno vyčítať, že nepostupoval v súlade s vyššie uvedeným. Z uvedených dôvodov nebolo možné prisvedčiť odvolaciemu dôvodu žalobcu, že napadnutý rozsudok vychádza v tomto smere z nesprávneho právneho posúdenia veci a je zaťažený vadou v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ OSP.

Za opodstatnenú odvolací súd nemohol uznať ani odvoláciu námietku žalobcu, že prvostupňový súd sa nezaoberal žalobcom tvrdenou skutočnosťou, že žalovaný mal voľnou úvahou vybočiť z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, pretože pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy dôkazy, ktoré neboli prípustné (dokumenty označené ako G1, G2, G3 a D10). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (posledný odsek na str. 11 a prvý odsek na str. 12) je zrejmé, že súd prvého stupňa sa s vyššie uvedenou skutočnosťou zaoberal, vysporiadanie sa s ňou považuje odvolací súd za postačujúce. Odvolací súd k tomu považuje za potrebné uviesť, že prvostupňový súd nemá povinnosť vyjadrovať sa ku každému argumentu žalobcu, resp. rozsiahlo zdôvodňovať svoje závery, ale pokiaľ súhlasí s postupom a rozhodnutím správneho orgánu, postačí, ak vyjadrí svoje stotožnenie sa s týmito závermi a poukáže na odôvodnenie vykonané správnym orgánom. Takto postupoval aj prvostupňový súd, ktorý sa vo všeobecnosti stotožnil s postupom a rozhodnutím žalovaného, pričom sa navyše venoval ešte podrobnejšiemu zdôvodneniu niektorých záverov. Pokiaľ žalobca vytýkal prvostupňovému súdu, že nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 250i ods. 1 veta prvú OSP, podľa ktorého pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, a preto v správnom súdnom konaní súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdneho konania (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnom konaní (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania. Nie je preto úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnom konaní prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Navyše odvolací súd z obsahu predloženého spisu nezistil, že by žalobca navrhol vykonať nejaké ďalšie konkrétne dôkazy. Preto v tomto smere neboli naplnené odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/ a d/ OSP.

Pokiaľ ide o samotné tvrdenie žalobcu, že žalovaný vychádzal pri svojom rozhodnutí z neprípustných dôkazov, dokumentov označených ako G1, G2, G3 a D10, ani podľa názoru odvolacieho súdu nebol na citovaných dokumentoch založený záver o nedostatku vynálezcovskej činnosti napadnutého patentu.

Súd prvého stupňa dospel k správneému záveru, že žalovaný dokumentmi G1 až G3 neodôvodňoval nesplnenie podmienky vynálezcovskej činnosti. Skutočnosť, že žalovaný tieto dokumenty vo svojich rozhodnutiach spomenul, neznamená, že by tieto ich použil ako plnohodnotný dôkazný prostriedok. Navyiac je potrebné poznamenať, že dokumenty G1, G2 a G3 nereprezentujú relevantný stav techniky napadnutého patentu, ale približujú rozhodovaciu patentoprávnu prax v oblasti kryštalických foriem, (t.j. v oblasti patentových sporov predstavujú ekvivalent judikatúry). Preto nepredstavujú rozšírenie ani doplnenie návrhu na zrušenie v zmysle ustanovenia § 47 ods. 7 patentového zákona. Dokumenty G1 a G2 sú prezentácie predstaviteľov Európskeho patentového úradu (EPO) a zaoberajú sa hodnotením patentovateľnosti kryštalických foriem pred EPO. Dokument G3 je rozhodnutie sťažnostného senátu EPO, ktoré sa tiež zameriava na túto problematiku. Judikatúru a rozhodovaciu prax nemožno považovať za neprípustný „nový dôkaz“ v zmysle ustanovenia § 47 ods. 7 patentového zákona. Dôkazy slúžia na objasnenie skutočného stavu veci, t.j. skutkového stavu, ktorý je podkladom pre rozhodnutie. Judikatúra a rozhodovacia prax predstavujú ustálený spôsob riešenia skutkovo zhodných a podobných vecí. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. správny poriadok v znení neskorších predpisov, správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, preto majú povinnosť ex offio prihliadať na existujúcu rozhodovaciu prax. Žalovaný dokumenty G1 až G3 nepoužil ako stav techniky pri hodnotení vynálezcovskej činnosti, ale zaoberal sa nimi len ako existujúcou rozhodovacou praxou. Za relevantný stav techniky na posúdenie vynálezcovskej činnosti označil žalovaný dokumenty D4, D5, D6 a D7, ktoré navrhovateľ doložil súčasne s návrhom na zrušenie predmetného patentu. Na dokument D10 predstavujúci čestné prehlásenie Ing. Veverku z 9.4.2013 žalovaný pri rozhodovaní vôbec neprihliadol.

Za nedôvodné považoval odvolací súd aj tvrdenie žalobcu o zmene správnej úvahy žalovaného, keďže otázku splnenia podmienky vynálezcovskej činnosti posudzoval žalovaný už pri podaní žiadosti o udelenie patentu, pričom túto otázku posúdil kladne a na vynález udelil patent. Zo zákonnej úpravy (§ 46) patentového zákona vyplýva právomoc žalovaného zrušiť už udelený patent, ak sa preukáže zákonné dôvody taxatívne vymenované v právnej norme § 46 ods. 1 písm. a/ až f/, a preto pokiaľ žalovaný v konaní o zrušení predmetného patentu opätovne posudzoval splnenie zákonných podmienok jeho udelenia v zmysle §§ 5 až 9 patentového zákona, realizoval svoje zákonom predpokladané oprávnenie.

Pokiaľ žalobca v odvolaní označil za neprípustný postup, keď žalovaný nechal do úvahy obsah svojho predchádzajúceho spisu, a pochybil, a pri rozhodovaní nezohľadnil informácie uvedené v pôvodnej patentovej prihláške PP 43-2000, z ktorej bola patentová prihláška vylúčená, konkrétne, že alfa kryštalická forma imatinib mezylátu predstavuje kľúčový medziprodukt na prípravu beta kryštalickej formy, odvolací súd zdôrazňuje, že údaje uvedené v pôvodnej prihláške nemôžu predstavovať podklad pre vynálezcovskú činnosť technického riešenia opísaného vo vylúčenej patentovej prihláške, a preto neexistuje žiaden dôvod na to, aby úrad v rámci zrušovacieho konania prihliadal aj na obsah pôvodnej prihlášky.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd po prieskume zákonnosti napádaných rozhodnutí a procesných postupov predchádzajúcich ich vydaniu, vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu a z výsledkov vykonaného dokazovania, konštatuje, že záver, ktorý zo zistených skutkových okolností žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o patentoch. Žalovaný správny orgán aplikoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 53 ods. 2 zákona o patentoch rešpektujúc povinnosť dbať, aby skutočnosť rozhodujúce pre správne posúdenie navrhovaných riešení napadnutého patentu boli zistené zákonným spôsobom, čo najúplnejšie, pričom v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi konania a zároveň dbal na zachovávanie ich práv a právom chránených záujmov ako i na dodržanie ich procesných práv zabezpečením im možnosti vyjadrovať sa.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia predsedu žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho

orgánu prvého stupňa v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP), dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP), a preto poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť odvolacieho návrhu žalobcu. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil stotožniac sa s ním v celom rozsahu, keď pri nedostatku relevantných žalobných a odvolacích dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s ustanovenia § 246c veta prvá OSP a s ustanovenia § 224 ods. 1 OSP. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v tomto konaní a príbratému účastníkovi konania z dôvodu, že mu zákonodarca právo na ich náhradu nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.